

EY KARDEŞİM EDNÜLÜS! / Ahmed ŞEVKİ

Ey kardeşim Endülüs! Allah'ın selamı üzerine olsun / Uzaklaştı mı senden Hilafet-i İslam!
Hilal, gönderden indi, aah keşke! / Katlanıp âlemleri karanlık sarsaydı.
Onu düşürüp zirvesinden savuran, / Dolunayı bile alçaltan bir Kader'dir.
Ümmet'in iki yarası var: biri hala kanayan, / Öbürü ise, henüz kapanmayan.
Müslümanların başında iki musibet; / İçinde kalem gömülen, kılıç bertaraf edilen.
Öbürünün matemi henüz bitmemişken, / Orada siyahlar giyinip, yürüdüler.
Öbürünün ölümüyle seninki arasında / Sevip nefret ettiğimiz nice günler geçmiştir.
Asırlar, geceler gibi olup geçmiş gitmiş / Mazi olmuş, fütuhât devletleri rüya gibi.
Zamansa memleketleri uyarır durur; / Gaflete düşerlerse, onun ne günahı var!
Müslümanlar ve Makedonlar tek bir aşirettir; / Tıpkı, amca - dayı ilişkisi gibi!
Acaba aşağılandıklarını mı görüyorsun! / Övünürdü İslam, onların şaniyla!
Tükenmez bir dert sanmışlar seni; / Memleket olmak: rahat ve rehâvet midir ki!
İnsanlar: ne bahtsız bir yermişsin diyor sana, / Görüyorum ki üstüne üşüşülmüş bir lokmasın!
Cahiller, 'hâkimiyetin hastalığı' görüyorlar; / Halbuki kendileri, egemenlik ve hastalık müptelaları!
İslahı seçseler; elbet onların olurdun / Dört köşe kurulmuş, yıldızların üstünde tahtın.
Endişeleri vardır, birbirlerini onunla bağlarlar. / Değil ki; evhamdır bu dünyanın zincirleri.
Körlüğün nice çeşitleri var; en çirkini / İnsanın başkasının gözleriyle baktığı andır...